

The article considers the case law on the application of the criminal law institution of exemption from serving a sentence with probation for criminal offenses that encroach on security activities in Ukraine. Emphasis is placed on the fact that the legislative regulation of security activities today contains certain gaps in terms of ensuring the protection of such activities, including criminal law. The opinion of scientists on the problems of emergence, existence and functioning of this institute in Ukraine and abroad, in its generalized form, is analyzed.

Sybiloki M. V. Judicial practice of exemption from serving a sentence for a criminal offense that encroaches on security activities.

Зроблено висновок про зростання суспільної затребуваності охоронних організацій, необхідність державної підтримки та сприятливі умови функціонування. Акцентовано увагу на дієвості та доцільності застосування інституту звільнення від відбування покарання з випробуванням у разі заступлення за кримінально-протиправні посягання на охоронну діяльність.

Встановлено, що з огляду на судову практику існує низка невідповідностей укладання угоди про звільнення у злочинця від відбування покарання з випробуванням до вимог кримінального та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

ного та кримінального процесуального кодексу України у разі заступлення за кримінально-протиправ-

sybiloki@ukr.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6131-9179>

Ужгородського національного університету

та професу юридичного факультету

професор кафедри кримінального права

доктор юридичних наук, доцент,

Сибілокі М.В.,

СУДОВА ПРАКТИКА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ З ВИПРОБУВАННЯМ ЗА КРИМІНАЛЬНІ ПРАВопорушення, ЩО ПОсягають на охоронну діяльність

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2021.69.62>
УДК 343.265.2: 343.34

The state of criminal proceedings by courts of criminal jurisdiction on the imposition of criminal punishment and release from serving it with probation is described. In particular, the legal position of the First Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation of the Supreme Court in the case № 235/689/20 on the application of the criminal law institution of exemption from probation was considered.

It is established that in view of judicial practice there are a number of inconsistencies in concluding an agreement on the application of agreed release from probation to the requirements of the Criminal and Criminal Procedure Codes of Ukraine in case of conviction for criminal offenses against security activities. It is concluded that the growing public demand for security organizations, the need for state support and assistance in their successful operation. Emphasis is placed on the effectiveness and expediency of the institution of exemption from serving a sentence with probation in case of conviction for criminal offenses against security activities.

Key words: punishment, release from serving a sentence, security activity, private security activity, professional security activity, criminal liability, criminal offenses in the field of security activity.

Постановка проблеми. Інститут звільнення від покарання набуває дедалі більшої актуальності, й пов'язано це з тим, що йде в минуле поняття людини раціональної, людини освіти. В умовах, що постійно ускладнюються, все більше проявляється іраціональна частина людської природи. У таких умовах єдиним критерієм ефективності всієї кримінально-правової системи стає можливість ресоціалізації покараної особи, повернення її в суспільство, де можливо її функціонування відповідно до правил і норм, установах для спільного проживання членів суспільства [1, с. 59-60].

Говорячи про сферу протиправних посягань на охоронну діяльність, слід відмітити її досить широкую розгалуженість. Їх можна розглядати в таких площинах: охоронна діяльність як різновид господарської діяльності; охоронна діяльність як різновид службової діяльності; охоронна діяльність як різновид та безпеки; охоронна діяльність як різновид службової діяльності; охоронна діяльність як різновид діяльності із захисту життя, здоров'я людини та власності фізичних та юридичних осіб.

Однак, законодавче врегулювання охоронної діяльності на сьогоднішній день містить певні протиріччя в плані забезпечення захисту такої діяльності, у тому числі, кримінально-правовими засобами.

Стан дослідження. У доктрині кримінального права проблематикою звільнення від покарання займаються вивчені автори вітчизняні й зарубіжні науковці, зокрема О. П. Горох, О. О. Дудоров, С. Й. Зельдов, В. М. Куц, Є. С. Назимко, Є. О. Писемський, Ю. М. Ткачевський, П. В. Хрипінський, А. М. Лещенко та ін. Визначою значний внесок цих науковців у розробку як фундаментальних, так і прикладних проблем інституту звільнення від покарання та його відбування, слід зауважити, що серед більшості із зазначених авторів відсутня єдність думок із приводу визначення як звільнення від покарання, так і звільнення від його відбування.

Метою статті є спрямування наукового пошуку на дослідження особливостей звільнення від відбування покарання з випробуванням за кримінальними правовопорушення, що посягають на охоронну діяльність.

Викладення основного матеріалу. На думку окремих науковців, звільнення від покарання та його відбування є формою реалізації кримінальної відповідальності, що застосовується у випадках, коли мету покарання вже досягнуто без реального відбування покарання, або до закінчення строку його відбування, завдяки позитивній поведінці засудженого чи з інших передбачених КК підстав, або не може бути досягнуто через хворобу засудженого. Інакше кажучи, звільнення від покарання та його відбування зумовлені двома причинами: 1) коли були досягнуті або можуть бути досягнуті цілі покарання, передусім мета виправлення засудженого, без реального чи повного відбування призначеного покарання; 2) коли досягнення цієї мети є неможливим, і звільнення відбувається саме через об'єктивну неспроможність (через хворобу засудженого) досягнення цієї мети покарання. З огляду на це під звільненням від покарання та його відбування як кримінально-правовим інститутом слід розуміти сукупність норм КК України, відносно до яких через можливість досягнення цієї мети покарання чи повного відбування й неупільненість відбування покарання за відсутності об'єктивної можливості досягнення цієї мети покарання, визнана судом винною у вчиненні злочину, який було призначено покарання, звільняється від реального його відбування або від подальшого відбування цієї частини покарання, що заглипшася, або покарання її замінюється більш м'яким чи пом'якшується призначене покарання [2, с. 881-882].

Є група науковців, які під звільненням від покарання розуміють відмову держави від застосування покарання до особи, яку обвинувальним вироком суду було визнано винною у вчиненні злочину [3,

остаточного рішення про звільнення від відбування покарання з випробування після закінчення ісполняння вироку. У цьому випадку йдеться про ухвалення судом рішення про звільнення від відбування покарання, за спрavedливим зауваженням О. П. Гороха, певним чином знаходиться своєю відвідання від відбування покарання з випробуванням (ст. 75–78 КК України). Цей вид звільнення від відбування на стадії ухвалення вироку, за злочини, що посягають на охоронну діяльність, належить до найбільш численних проявів звільнення від відбування покарання, як різновиду звільнення від відбування на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, з огляду на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, що до найбільш численних проявів звільнення від відбування покарання належить звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75–78 КК України). Цей вид звільнення від відбування на стадії ухвалення вироку, за злочини, що посягають на охоронну діяльність, належить до найбільш численних проявів звільнення від відбування покарання, як різновиду звільнення від відбування на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, з огляду на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, що до найбільш численних проявів звільнення від відбування покарання належить звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75–78 КК України).

абсолютно більше відбудовування вже признаного особи обвинувальним вироком покарання передбачених КК України підстав та умов (переліком) припинити повністю або частково виконання випезазначені, звільнення від покарання означає реалізацію судом свого повноваження за наявності однієї з підстав, згідно з якими відбудовування від покарання та звільнення від покарання. З огляду на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, з огляду на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, що до найбільш численних проявів звільнення від відбування покарання належить звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75–78 КК України).

У зв'язку з цим у розділі XII чинного КК України можна знайти, принаймні, два таких відмінних проявів звільнення від відбування покарання: звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75–78 КК України) та звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75–78 КК України). Цей вид звільнення від відбування на стадії ухвалення вироку, за злочини, що посягають на охоронну діяльність, належить до найбільш численних проявів звільнення від відбування покарання, як різновиду звільнення від відбування на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, з огляду на випезазначені та з урахуванням наявної судової практики можна стверджувати, що до найбільш численних проявів звільнення від відбування покарання належить звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75–78 КК України).

Поряд з звільнення від покарання існує відмова від покарання, під якою слід розуміти повноцінне виконання вироку, згідно з яким він (суд), за наявності підстав та умов, передбачених КК України, не допускає (виключає) признання в обвинувальному вироку покарання особи, яка вчинила злочин. На законодавчому рівні таке правове явище сьогодні називається звільненням від покарання. Але таке звільнення від покарання – це ніщо інше, як засудження без признання покарання, тобто фактично відмова від покарання. На думку окремих вітчизняних дослідників, термін «звільнення» не можна визначати через поняття «відмова», адже, на відміну від звільнення, відмовитися можна лише від того, що ще не настало [7, с. 158–160; 8, с. 121–122].

Ми схильні підтримати тих науковців, які зазначають, що звільнення від покарання полягає у реалізації судом свого повноваження, згідно з яким він (суд), за наявності підстав та умов, передбачених КК України, припиняє повністю або частково виконання вже признаного особи обвинувальним вироком покарання, згідно з яким він (суд), за наявності підстав та умов, передбачених КК України, не допускає (виключає) признання в обвинувальному вироку покарання особи, яка вчинила злочин. На законодавчому рівні таке правове явище сьогодні називається звільненням від покарання. Але таке звільнення від покарання – це ніщо інше, як засудження без признання покарання, тобто фактично відмова від покарання. На думку окремих вітчизняних дослідників, термін «звільнення» не можна визначати через поняття «відмова», адже, на відміну від звільнення, відмовитися можна лише від того, що ще не настало [7, с. 158–160; 8, с. 121–122].

Отже, звільнення від покарання, на думку дослідника, полягає у відмові держави на підставі положень кримінального закону й у порядку, передбаченому КПК і КВК України, від признання засудженій особи покарання, застосування щодо неї покарання під час ухвалення вироку або під час його виконання, подальшого відбування признаного покарання, а також виконання покарання у визначеному вироком суду вигляді та межах.

Отже, звільнення від покарання, на думку дослідника, полягає у відмові держави на підставі положень кримінального закону й у порядку, передбаченому КПК і КВК України, від признання засудженій особі покарання, застосування щодо неї покарання під час ухвалення вироку або під час його виконання, подальшого відбування признаного покарання, а також виконання покарання у визначеному вироком суду вигляді та межах. Ми схильні підтримати тих науковців, які зазначають, що звільнення від покарання полягає у реалізації судом свого повноваження, згідно з яким він (суд), за наявності підстав та умов, передбачених КК України, припиняє повністю або частково виконання вже признаного особи обвинувальним вироком покарання, згідно з яким він (суд), за наявності підстав та умов, передбачених КК України, не допускає (виключає) признання в обвинувальному вироку покарання особи, яка вчинила злочин. На законодавчому рівні таке правове явище сьогодні називається звільненням від покарання. Але таке звільнення від покарання – це ніщо інше, як засудження без признання покарання, тобто фактично відмова від покарання. На думку окремих вітчизняних дослідників, термін «звільнення» не можна визначати через поняття «відмова», адже, на відміну від звільнення, відмовитися можна лише від того, що ще не настало [7, с. 158–160; 8, с. 121–122].

Вчений О. П. Горох зазначає, що термінологічним зворотом «звільнення від покарання» законодавець описує різні кримінально-правові поняття: 1) засудження без признання покарання (частини 4–5 ст. 74, частини 1 статей 105, 106 КК); 2) засудження з признанням покарання, але звільненням від покарання на стадії ухвалення вироку (частини 2 ст. 84 КК); 3) звільнення від признаного покарання після закінчення випробування вироку (ч. 1 ст. 78, ч. 4 ст. 79 КК); 4) звільнення від признаного покарання на стадії виконання вироку (ч. 2 ст. 74, частини 1–3 ст. 84 КК). У всіх зазначених випадках наслідком застосування судом звільнення від покарання є остаточна відмова держави від застосування до засудженого покарання без будь-яких умов і переліку цього питання в майбутньому. У свою чергу, під звільненням від відбування покарання розуміють (описують) різні кримінально-правові поняття. Це, зокрема, випадки ухвалення судом рішення про тимчасове невиконання вироку, подальшого відбування признаного покарання, а також виконання покарання у визначеному вироком суду вигляді та межах.

Отже, звільнення від покарання, на думку дослідника, полягає у відмові держави на підставі положень кримінального закону й у порядку, передбаченому КПК і КВК України, від признання засудженій особі покарання, застосування щодо неї покарання під час ухвалення вироку або під час його виконання, подальшого відбування признаного покарання, а також виконання покарання у визначеному вироком суду вигляді та межах.

питового строку, виконання покладає на засудженого обов'язків і невчинення ним нового злочину, що знаходить свій вияв у відповідній ухвалі суду (ч. 1 ст. 78 КК України) [9, с. 444].

Аналізуючи судову практику в застосуванні вказаного виду звільнення від відбування покарання слід вказати на правову позицію Верховного Суду колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду при розгляді справи 235/689/20. Так, суд вважає, що звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст. 75 КК) може застосовуватися у випадках, коли у матеріалах кримінального провадження є дані, які є свідченням того, що знискеження суцільної небезпечки вчиненого кримінального правопорушення та самого засудженого зумовлює можливість його виправлення без ізоляції від суцільства. Намагання ж засудженого працевлаштуватися та відшкодувати шкоду потерпілому є щирим каяттям, що було враховано судом під час призначення особи покарання як обставина, що того пом'якшує, та не вказує на можливість виправлення засудженого без ізоляції від суцільства [10].

Верховний Суд України звертає увагу на те, що питання призначення кримінального покарання та звільнення від його відбування повинні вирішуватися з урахуванням мети покарання як такої, що охоплює не лише кару, а й виправлення засуджених, задоволення вчинено нових злочинів як за-судженими, так і іншими особами. При цьому з огляду на положення статті 75 КК законодавець підкреслює важливість такої цілі покарання, як виправлення засудженого, передбачає, що в разі призначення низьки покарань, у тому числі у вигляді позбавлення волі на строк не більше п'яти років, особу може бути звільнено від відбування покарання з іспитовим строком, якщо суд дійде висновку про можливість виправлення засудженого без відбування покарання, при цьому суд має врахувати не лише тяжкість злочину і особу винного, але й інші обставини справи. Це право суду є диспозитивним. Його реалізація становить правозастосовну інтелектуально-вольову діяльність суду, в межах якої і ухвалюється рішення про можливість застосування чи незастосування статті 75 КК [11].

Згідно з ч. 1 ст. 75 КК України підставою звільнення від відбування покарання з випробування є констатована судом зазекно від обставин конкретного кримінального провадження суцільність відомостей щодо тяжкості вчиненого кримінального правопорушення (вчинених кримінальних правопорушень), особи винного та інших обставин справи (наприклад, обставин, що пом'якшують та обтяжують покарання). Їх вплив на обрання цього виду звільнення від покарання зазекжить виключно від суддівського розсуду (суб'єктивної правосвідомості), який наразі є цюлогічно обмежений випадками засудження особи за корупційні кримінальні правопорушення. Умови звільнення від відбування покарання з випробування особи за будь-яке кримінальне правопорушення крім корупційного; б) у разі зазудження засудженого до ч. 2 ст. 75 КК України підставою звільнення від відбування покарання з випробування є затвердження угоди про визнання винуватості, в якій зазуджений особі у згоджені до ч. 2 ст. 75 КК України підставою звільнення від відбування покарання з випробування є затвердження угоди про визнання винуватості вимогам КК, КПК та/або закону.

Так, вироком Мукачівського міського районного суду Закарпатської області у кримінальному провадженні № 303/2128/20 від 25.05.2020 р. ОСОБА_1 визнано винним у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 350 КК України (ОСОБА_1 заповдів легке тілесне ушкодження громадянської, який виконує громадянську обов'язок, у зв'язку з його громадською діяльністю) та призначено йому у згоджені стороною угоди покарання у виді трьох років обмеження волі. На підставі ст. ч. 2 ст. 75 КК України ОСОБА_1 звільнено від відбування призначеного покарання з випробуванням з іспитовим строком на 1 (один) рік. Згідно ст. 76 КК України на ОСОБА_1 покладено обов'язки: повідомити органи кримінально-виконавчої системи про зміну місця проживання, періодично з'являтися до них на ресепцію [12]. Затверджуючи угоду про примирення суду досліджує, чи у згоджені з іспитом з положеженнями закону України про кримінальну відповідальність, згідно з якими примирення винного з потерпілим означає досягнення між ними угоди, в якій зазексовано, що потерпілий примирився з винним, задоволений останими вжитими заходами з відшкодування завда-них збитків або усунення заподіяної шкоди і внаслідок цього не заперечує проти звільнення винного від кримінальної відповідальності (чи просить про таке звільнення).

У юридичній літературі зазначається, що у разі затвердження угоди суд не повинен давати власної оцінки можливості виправлення засудженого без відбування покарання з випробуванням, з урахуванням тяжкості злочину, особи винного та інших обставин справи. Це питання зазвичай визначають сторони провадження (нерідко на підставі взаємовигідних умов угоди) [13].

З одного боку, це дійсно так. Але, з іншого, не зовсім, оскільки, як уже було зазначено, обов'язковою умовою звільнення від відбування покарання з випробуванням за ч. 2 ст. 75 КК України є констатована судом відповідність угоди про примирення або про визнання винуватості вимогам КК, КПК та/або закону. Констатація судом такої відповідності певним чином і засвідчує його віснугу оцінку можливості звільнення особи від відбування покарання з випробуванням, адже невідповідність угоди угоди про примирення або про визнання винуватості вимогам КК, КПК та/або закону, неможливе таке звільнення. Вочевидь, що така невідповідність як раз і може полагати у тому, що сторонами провадження під час укладання відповідної угоди не зовсім «коректно» врахований ступінь тяжкості винного кримінального правопорушення, характеристика особи винного та інші обставини справи.

Вважємо, що здійснення загального та спеціального звільнення від відбування покарання з випробуванням цілком може бути використаний й у випадку безпосередньої реалізації звільнення від відбування покарання з випробуванням у разі засудження за кримінально-протиправні посягання на охоронну діяльність. Єдине уточнення полягає у тому, що загальне звільнення від відбування покарання з випробуванням у випадку винення цих кримінально-протиправних посягань (ч. 1 ст. 75 КК України) не може застосовуватися щодо окремих злочинних діянь, які опосередковано «середніми» порушують інтереси учасників охоронних відносин. До таких посягань належать злочини, передбачені ст. 364, 364-1, 368, 268-2, 368-3 КК України. Крім того, ми не виключаємо наявності випадків унеможливлення реалізації в окремих випадках і спеціального звільнення від відбування покарання з випробуванням (ч. 2 ст. 75 КК України) у разі винення окремих із цих кримінально-протиправних посягань. Ідеться, зокрема, про випадки неможливості звільнення від відбування покарання з випробуванням за частиною 2 ст. 75 КК України у зв'язку з об'єктивною неможливістю укладення угоди про примирення у випадку умисного вбивства особи чи її близького родича у зв'язку з виконанням цією особою службового або громадського обов'язку (п. 8 ч. 2 ст. 115 КК України), умисного тяжкого тілесного ушкодження, передбаченого частиною 2 ст. 121 КК України, тощо.

Лопри це, у цілому є всі підстави стверджувати, що звільнення від відбування покарання з випробуванням у разі винення кримінально-протиправних посягань у сфері охоронної діяльності є достатньо певним і ефективним засобом досягнення тих завдань, що стоять перед кримінальним законодавством України. Указане вкравно підтверджується численними прикладами судової практики. Так, вироком Прудніпровського районного суду м. Черкас у кримінальному провадженні №711/17197/17 від 19.10.2017 р. ОСОБА_1 в'язано винити у виненні кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 2 ст. 186 і ч. 2 ст. 350 КК України (умисне заповдіння середньої тяжкості тілесного ушкодження громадянини, який виконує громадський обов'язок, у зв'язку з того громадською діяльністю), та призначено йому таке покарання: за частиною 2 ст. 186 КК України – 4 роки позбавлення волі; за ч. 2 ст. 350 КК України – 3 роки позбавлення волі. На підставі ст. 70 КК України у вигляді 5 років позбавлення волі та на підставі ст. 75 КК України звільнено від відбування покарання з випробуванням, з істиновим строком 2 (два) роки. Під час призначення покарання та впріштення питання про звільнення ОСОБА_1 від того відбування суд урахував та ступінь суцільної небезпечності винного ним кримінального правопорушення (злочину) й особу підсудного, який за місцем проживання та роботи характеризується позитивно. Як пом'якшуючу відповідальність обставин суд урахував шире каяття, відшкодування в повному обсязі матеріальних збитків потерпії ОСОБА_2. Обтяжуючих відповідальності обставин судом не було встановлено [14].

Сучасна судова практика, крім іншого, характеризується і тим, що рішення про можливість звільнення засудженого від відбування покарання з випробуванням за винення кримінально-протиправних посягань у сфері охоронної діяльності може перегуляти звернення в письмовим запитом до органу пробації про надання досудової доповіді щодо обвинуваченого (п. 6 ч. 3, ч. 5 ст. 314 КПК). Додатково доповідь про обвинуваченого повинна містити соціально-психологічну характеристику, оцінку ризиків учинення повторного злочину, висновок про можливість виправлення без обмеження волі або позбавлення волі на певний строк [15, с. 228].

Вищезазначене дозволяє стверджувати, що у випадку вчинення будь-якого кримінального правопорушення у сфері охоронної діяльності констатація відповідних підстав та умов згаданих видів звільнення від відбування покарання або виконання вироку зобов'язує або надає право суду звільнити засуджену особу від повного або часткового виконання обвинувального вироку. Попри це, опрацювання практики звільнення від покарання за вказаними його видами засвідчує той факт, що такі види звільнення у випадку вчинення кримінальних правопорушень у сфері охоронної діяльності практично не реалізуються, оскільки у більшості випадків пріоритет у питанні звільнення від покарання за їх вчинення віддається саме звільненню від відбування покарання з випробуванням. **Висновки і пропозиції.** Підсумовуючи викладене, відзначаємо, що охоронна діяльність – це особлива сфера суспільних відносин, яка є невід'ємною урегульованою на законодавчому рівні. Тому од- ним із завдань держави, яка потребує своєчасного правильного вирішення цього питання, є створення сприятливих умов успішного функціонування охоронної діяльності у тому числі і в приватній сфері, шляхом прийняття законних, обґрунтованих й умотивованих суддівських рішень у разі засудження за кримінальні правопорушення проти охоронної діяльності.

Одним із важливих впливів на позитивне вирішення цієї ситуації є застосування інституту звільнення від відбування покарання з випробуванням в ознаменні площині. Саме він вбачається як ефективний і дієвий засіб досягнення мети кримінального судочинства, що забезпечує диференціювання підхід до визначення його змісту, та відповідає кримінально – правовим принципам справедливості і гуманізму.

Список використаних джерел:

1. Енциклопедія уголовного права. СПб.: Издание профессора Малинина: СПбГКА, 2008. Т. 10: Освобождение от уголовной ответственности и наказания / В. Б. Малинин, Ю. В. Баранов, П. В. Коробов. 2008. С. 59–60.
2. Кримінальне право. Загальна частина : підручник / за ред. А. С. Бєніцького, В. С. Гуславського. О. О. Дудорова, Б. Г. Розовського. Київ : Істина, 2011. С. 881–882.
3. Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / В. І. Борисов, В. Я. Тацій, В. І. Тютюнін та ін.; за ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюніна. 5-те вид., перероб. і доповн. Харків : Право, 2015. С. 423.
4. Кримінальне право України. Загальна частина : підруч. / Ю. В. Алксандров, В. І. Антипов, М. В. Болотдюк та ін.; за ред. М. І. Мельника, В. А. Клименка; вид. 3-тє, перероб. та доповн. Київ : Юридична думка, 2004. С. 281.
5. Курс российского уголовного права. Общая часть : учебн. / под ред. В. Н. Кудрявцева, А. В. Наумова. М. : Спарк, 2001. С. 663.
6. Грох О. П. Сучасні кримінально-правові проблеми звільнення від покарання та його відбування : монографія / за наук. ред. А. А. Музики. Київ : Дакор, 2019. С. 64–65.
7. Яценко А. М., Бряштей Р. І. Звільнення від покарання та його відбування правової природи та визначення поняття. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія: Право.* 2013. № 1082. С. 158–160;
8. Куц В. М., Яценко А. М. Примирення учасників кримінально-правового конфлікту (кримінально-правовий аспект) : монографія. Харків : Юрайт, 2013. С. 121–122.
9. Сийпко М. В. Кримінально-правовий захист охоронної діяльності в Україні: монографія. Харків : Панов, 2019. 614 с.
10. Постанова Першої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду у справі №235/689/20 / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/99009843> (дата звернення: 27.01.2022).
11. Отряд судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду України. URL: https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/supreme/Ogylad_KKS_August_2021.pdf (дата звернення: 27.01.2022).
12. Вирок Мукачівського міськрайонного суду Закарпатської області у справі №303/2128/20/Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89410772> (дата звернення: 27.01.2022).
13. Грох О. П. Сучасні кримінально-правові проблеми звільнення від покарання та його відбування : монографія / О. П. Грох ; за наук. ред. А. А. Музики. Київ : ВД «Дакор», 2019. 676 с.
14. Вирок Придніпровського районного суду м. Черкас у справі №711/17197/17 / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/69641304> (дата звернення: 27.01.2022).
15. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. 10-те вид., перероб. та доповн. Київ : Дакор, 2018. С. 228.